

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יב"א: ב. מיכאל, הנוך מרמרי,
קובי ניב, אפרים סידון
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

חמסה
בעיונק

קמע יהודי עתיק-יומין. יעיל נגד סמאל ולילית. לת-לות מעל מיטת-יולדת לבנים זכרים. סגולה למיחושי איצטומכא, מצמח שיניים, שומר על הגחלת, נגד קש-קשים, מאחד את התנועה, מביא ניכסון, מאריך ימים, משחרר יהודים, מזקיף נופ-לים, נגד ברזיניב, משפיל קאתולים, מעשן נלסון.

ישים הקמיע על מקום ה-כאב, יכלול בביצה שעבר עליה הפסת, ויאמר ג' פע-מים:

מכשיפה לא תחייה
לא תחייה מכשיפה
תחייה מכשיפה לא

אחרי-כן ירקוק ז' ריקוקות כנגד כותל-המזרח וישרוף מעט מהעשב המכונה "פעט-רושקא" עם מררתו של שור שחור בן-יומו ויירקד כנגדה ויגיד:

אבראגולדאברא
אבראגואולדאברא
אבראגולדאברא

יפה גם לתלות על מש-קוף-הדלת, לשמש כמוזוא.

בדוק ומנוסה.



לבנון היא כידוע, יחסית לארצות-ערב כמובן, ארץ מתקדמת ויש בה אפילו מיר-דה מסויימת של דמוקרטיה וחופש די-בור. הלבנונים עצמם גאים מאוד באר-צם ואף קוראים לה "הדמוקרטיה היחי-דה במזרח התיכון."

והנה בשבוע שעבר קרה דבר מאוד מוזר באותה לבנון "הדמוקרטיה".

עורכי שבועון סאטירי (כן, כן, גם ב-לבנון יש) הבחינו כי בעת האחרונה זר-כה אחד הגנרלים המפורסמים בארצם שתושבים יהודים (מיעוט מדוכא בלבנון) מקימים לו פסלים ואנדרטאות ואף קור-אים רחובות על שמו. דבר מוזר, לדעתם.

אי-לכך שינסו עטם וכתבו ידיעה, מפוברקת מראש עד זנב, לפיה נקרא רחוב במצודתו של אותו גנרל ע"ש אחד השייחים היהודים, ואף הוסיפו עקיצות קלילות לדיכוי היהודים בלבנון בכלל.

כנהוג בארצם שלחו את הקטע לצנ-זורה הצבאית. הקטע נפסל כולו ללא הסברים.

לא התייאשו הבחורים, ולמרות שלא ידעו מה הדבר האסור בקטע שנפסל, שינסו שוב עטם וכתבו מחדש את הידי-עה. השמיטו מן הידיעה את שם המצור-דה (שמה שמה המפורש, הידוע בכל לבנון, הוא האסור במירסום) וכינו אותה בכינוי סתמי. כן השמיטו גם את שמו של הגנרל, קראו לו בשם בדוי לחלוטין ושוב שלחו את הקטע לצנ-זורה.

גם הפעם חזר הקטע מן הצנזורה כשהוא נפסל בשלמותו.

עד כאן הסיפור העצוב על לבנון. ופירסמו אותו כדי שתדעו כמה רע ב-לבנון ולמה, בעצם, היינו נאלצים לספר לכם "סיפור על לבנון".

מכתבים
למערכת

מי עזר לקאנצלר?

במעריב מיום 11.6.73 פורסמה בעמוד ראשון תמונה המראה את הקאנצלר בראנדט, לפני כניסתו למסגד אל-אקצה בירושלים. בהסבר לתמונה אמר: "איש ביטחון עוזר לקאנצלר לחלוץ את נע-ליו"...

בהקשר לכך, ברצוני להעיר:

(א) אין רואים בתמונה אדם העוזר לקאנצלר לחלוץ את נעליו. האדם, המת-כופף בצד ימין של התמונה, אינו חולץ את נעליו של הקאנצלר, כי אם את נעליו שלו.

(ב) חושבני כי אין זה נאה לתאר את אנשי הביטחון של מדינת-ישראל כאנשים שתפקידם לחלוץ נעלים לראשי ממשלות.

(ג) לדעתי, אדם בגילו של הקאנצלר בראנדט מסוגל לחלוץ את נעליו בעצמו. **רונן ליבסטר**, גבעתיים (מעריב 18.6)

ההבדל בין קוק ל"פנתרים"

זועזעתי עמוקות למיקרא דברי-ההס-בר העוקצניים, שליוו את תצלומי של ראש עיריית-ירושלים, המשתרע על הדשא (ידיעות אחרונות, 31 במאי).

אין דומה אדם אחד, השונה למשך מיספר דקות על הדשא כדי לנוח, להמון מפגין, הגורם נזק לצמחייה.

שמואל גרסי, נט"ציונה (ידיעות אחרונות 20.6)

גרוש שלא באשמתו

אני אדם צעיר, כעל עתיד מבטיח, ואינני מוכן להמיר את עצמאותי הכל-כלית בתלות מוסרית מוחלטת במוכר גזוז. לא אצלי, בתנועה זריחה העלמתי את מט-בע החמישה, והוצאתי לאור אחד בן עשר אגורות.

"עודף ארבעה גרוש, כן?" גיחכתי ב-ערמומיות. מורשת דורות ארוכים של מיסחר לאומי זעיר הגנה בגרוני הניחור. הוא התבלבל. אין מה לדבר, האיש נבוכ.

אך רק לשנייה. בגיסטה מאומנת היטב, שלף עוד גפרורים אחד. וגנח:

"שתי גפרור — שתיים-עשרה גרוש. עזי-לה שישה עכשיו. עוד שתי גרוש."

הובסתי. הקיצור — הלכתי משם עם חמש קופי-סאות גפרורים (5x6=30), והשארתי מאי-חורי משביררופלות עם סיכויים לפגטי-האז.

הוי, איך אני שונא אותה, את האגרון הפסיכופאטי הזה. בעיני רוחי שטופות-הדם אני רואה אותו יושב בחדר אפולוי וקטן, במישרד הגיפור, ומתכנן איך לרדת לחיי. יש לו גולגולת עם שוליים גליים, במקום שערות — שלוש שיבלים המסמלות את הקש בחיינו הלאומיים, ור-צחוק מהדהד. מגעיל.

אחרי שבוע הותשתי. עברתי למציתים. עכשיו אני שוכח מציתים. נכון, עליה ברמת-החיים, אבל אורגומה — אין מזה.

זאת גם עבודה עם אנשים. לשכוח גפרורים — זאת אומרת. היכריות חדי-שות, פגישה בלתי-אמצעית עם האיש הקטן ברחוב, קשרי מיסחר עמוקים עם ציבור בעלי הקיוסקים. בכלל, לומדים לה-כיר מקרוב את השלהבת הפנימית היר-קדת בכיסו של העם.

בהחלט היה נעים. עד שנולד הסאדיסט הזה, הגפרורן המ-שוגע, מעודד האינפלציה, השסגור שונאי-עצמו, שהחליט להעלות את מחיר הסטייה הפרטית שלי לשש (6) אגורות הקופסה. לא שבע, לא שמונה, לא תשע. רק שש. לעולם לא אשכח את הרגע הנורא הזה. היה זה יום שכיח להפליא (ארבע קופסי-אות לפחות), זירקתי, כמינהגי מדי שעה, מטבע של חמישה לעבר הקיוסקאי האזר-רי, ואמרתי בטון שליו, אך גברי:

"גפרור". הוא לא נבהל. הראה לי הסחורה ואמר: "עולה עכשיו שישה. תביא עוד גרוש". ראיתי את פרקי אצבעותיו מלבינים מ-מאמץ סביב הגפרורים. גרוש. זכרונות הילדות אפסוני כצעף-ורוד. היה משהו כזה. בטוח. מטבע לבנבן, משונן קצוות, קל וגידי, נראה לאחרונה בקופת רביי-מאיר-בעלי-הנס. ומאו נעלמו עיקבותיו. "אין לי". "לא חשוב". כך הקיוסקאי בחיור, פעם-אחרת.



ישנם אנשים שמעשנים אופיום. אחרים מהמרים כפיתיים. גם קלפטומנים יש. וחובבי-קטינות.

אני, לעומת זאת, שוכח גפרורים. תמיד. בכל מקום. גפרורים. רק. כנראה משהו מתקופת הילדות. גיסייתי אמנם להיגמל, אבל — בינינו, לא ברצינות. מאד אופנתי להיות סוטה. גם נותן ביטחון בהכרה. לא סוטה גדול, כמובן. רק חריגה משהו מן הדפוסים הנורמליים. מאניאק מיוערי, שמאניאקיו-תו אך מבליטה את היותו אישיות בולטת, הבונה להבלים הקטנים של חיי היומיום, כמו גפרורים, למשל, או גפרורים לדוגמה, וגפרורים.